

sende afskaffe paa den Maade, at Titler ikke mere anbefaledes af Ministerierne og derved ogsaa afskaffedes. Som ærede Medlemmer nok ved, kan disse almindelige Titler — altsaa ikke Hof titler, men de andre — kun tildeles med' ministeriel Underskrift, og naar et Ministerium ikke vil det, saa bliver der følgelig ikke flere Rangspersoner paa denne Maade. Tilbage er de medfødte Titler, og om dem kan jeg ikke andet end sige, at det er noget haardt for en Mand, der nu en Gang er født Greve eller Baron, at han skal betale derfor, naar han ikke har Midler dertil, og naar denne Betragtning gøres gældende overfor Finansministeriet, fritager dette for Afgiften. Det er for saa vidt en Sidebetragtning, men det har dog noget at gøre med det, som det ærede Medlem henstillede til mig: at fordoble Rangskatten. Beløbet, der derved kan indvindes, er saa ubetydeligt, at det i Virkeligheden ikke betyder noget. Det er maaske 50,000 Kr., men det er usikkert, om man fik dem, idet Folk maaske vilde frasige sig Rang, hvis Rangskatten blev forøget, og det gør de jo for saa vidt allerede nu. I disse dyre Tider er det ikke ualmindeligt, at Folk hellere frasiger sig Rang, naar de kan, end betaler Skatten. Skal man endelig ændre paa dette Forhold, forekommer det mig, at være naturligere end at gaa den Vej, som det ærede Medlem antydede, i et demokratisk Land at gaa den Vej, at man simpelthen afskaffer Rang og de til den knyttede Titler.

Ole Hansen: Den højtærede Finansminister har jo fuldstændig Ret i, at det foreliggende Lovforslag ikke forhindrer, at vi kan tage en af de Sager, som her foreslaas udsatte, frem til Behandling, selv om Forslaget bliver til Lov. Det gør det jo ingenlunde; men det forekommer mig, at hvis vi, uden at der bliver gjort nogen Bemærkning, gaar ind paa at udsætte Behandlingen af et Forslag i et Aar eller to, ligger deri en Henstilling eller en Opfordring til Ministeren og Regeringen om at lade den Sag hvile saa længe. Det synes jeg ikke er rigtigt. I alt Fald har jeg for mit Vedkommende ikke ment, at kunne være med til at opfordre eller henstille til Regeringen at lade hele dette Spørgsmaal hvile indtil Udgangen af 1918. Jeg tror, at der var Grund til at tage Forlystelsesskatten frem til Revision saa hurtigt som muligt. Den højtærede Minister mener nu, at Indtægten af denne Skat ikke er stigende. Men det er dog ikke saa nemt at

vide. Naar man ser, hvorledes Forlystelserne drives rundt omkring og ikke mindst her i København, er man sikkert berettiget til at gaa ud fra, at denne Skat vil blive større i indeværende Aar. I alt Fald er det min Opfattelse, at vi ved at forhøje den ingenlunde vil komme til at gøre noget forkert. Vi vil tværtimod derved lægge en forhøjet Skat paa Steder, der meget vel kan bære den. Den højtærede Minister mente ikke, at Paladshotellet eller Virksomheden der blev ramt af Forlystelsesskatten. Deri tror jeg ikke, at Ministeren har Ret. Jeg har i alt Fald den Opfattelse, at de Koncerter, der gives paa Paladshotellet til Underholdning for Gæsterne, maa svare Forlystelsesafgift. Børsskatten skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Naar den i den senere Tid har indbragt noget mindre end tidligere, er det dog neppe Skattens Skyld, det er andre Forhold, der har grebet ind og medført en mindre Spekulation gennem Børs-papirer. Imidlertid takker jeg den højtærede Minister for hans Udtalelse paa dette Punkt. Den højtærede Minister udtalte nemlig, at han ikke absolut vilde modsætte sig en Forhøjelse af denne Skat; han er i alt Fald meget villig til at tænke over Spørgsmaalet og være med til sin Tid at drøfte Spørgsmaalet om Forhøjelse af Skatten. Denne Udtalelse er jeg meget vel tilfreds med. Jeg havde i alt Fald ikke ventet mere af min Henstilling paa dette Tidspunkt.

Med Hensyn til Rangskatten var den Indvending, som den højtærede Minister havde at gøre mod, at vi her foretog en Forhøjelse, jo særlig den, at det var et saa ubetydeligt Beløb, det drejede sig om. Ja, det er selvfølgelig ikke noget stort Beløb, det kan komme til at dreje sig om, men det forekommer mig, at naar Staten er i Trang, bør man ikke kaste Vrag paa smaa Bidrag. Dette, tror jeg, er det rigtige Syn paa det Spørgsmaal. Det kan jo ikke nægtes, at Statskassen trænger til nye Indtægter, og jeg syntes derfor, at der her var et Omraade, hvor der kunde tilvejebringes nogen Indtægt. Det syntes jeg, at der var Grund til at benytte sig af.

Saa anførte den højtærede Minister forskellige Eksempler paa, at en Del Rangspersoner maatte søge om Fritagelse for at betale denne Skat. Ja, det er jo meget muligt, at det forholder sig saaledes. Men jeg vil dog her gøre opmærksom paa, at efter min Opfattelse staar vi her overfor en Skat, der er frivillig, idet Rangspersoner jo har Ret til at frasige sig deres